

דבר-תורה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לפרשיות השבוע, מועדים ואירועים שונים
שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

ושמו מרדכי

איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי

במדרש רבה (במדבר פרשה י') נאמר: "הרשעים קודמים לשמם: נבל שמו, גלית שמו, שבע בן בכרי שמו. אבל, הצדיקים שמם קודמים: ושמו אלקנה, ושמו ישי, ושמו בועז, ושמו מרדכי, ושמו מנוח".

את דברי המדרש הללו הרחיב וביאר המגיד מדובנא, עפ"י דרכו במשל: סוחר אחד נסע מביתו לרגל עסקיו ונשתהה בדרך ימים רבים. באחד הימים פגש בבית המלון אדם, שבא מעירו זה לא מכבר. שמח הסוחר בבן עירו, וביקש לשמוע ממנו על אודות בני משפחתו ושאר אנשי מקומו.

האינך יודע מה ארע?! שאל האיש.

לא!!! נחרד הסוחר – ספר מהרה מה ארע!

שריפה פרצה בעירנו! סיפר האיש.

נו!!! דחק בו הסוחר – האם ביתי ניזוק בדליקה? השלום לכל בני ביתי?

וודאי – ענה האיש בביטול – היתה זו רק שריפה קטנה בבקתה שבקצה הכפר....

ומה עוד חדש? המשיך ושאל. אחיך.... סיפר האיש – שמונים זהובים!...

מה איתם? נחרד הסוחר. שמונים זהובים הרוויח ביום אחד! נענה האיש.

שוטה גדול אתה – כעס הסוחר – אינך יודע כיצד יש לספר סיפור!

פעמיים כמעט שהתעלפתי... היה עליך לספר זאת כך: בקתה קטנה נשרפה. וכן: הרוויח אחיך שמונים זהובים ביום אחד! זו הדרך הנכונה להשמיע את הדברים, את הפורענות יש להשאיר לסוף המשפט, ואילו את הטובה יש לספר מיד בתחילה.

כך גם הוא הנמשל, אמר המגיד, אצל הצדיקים מקדימים ואומרים "ושמו", דהיינו, מעשיו הטובים שגרמו לשמו הטוב קודמים, ולאחר מכן, נכתב שמו כגון: **ושמו מרדכי**, ואילו אצל הרשעים, נכתב להיפך, קודם השם ורק אח"כ "שמו" וביאורו שע"י הנהגתו הרעה הפסיד מעשים טובים שהיה יכול לעשות, כגון: "נבל שמו" "גלית שמו"...

פורים שמח

מצווה לפרסם בעבודה ובבית הכנסת